

A csönd hite

2010 július 26. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

„Harangjait altatja némán / S az Istenének, kinek háza,
Nem üzen, / Áll, remeg és bámul…”
Ady Endre

Ha Csomorkányt akarjuk megkeresni, akkor Hódmez?vásárhelyr?l kell elindulnunk a porcelángyár felé s onnan tovább Kardoskút irányába: itt egy tábla jelzi, merre kell letérnünk, és haladnunk egyenesen 4,5 kilométert egy földúton. Ez így egyszer?nek t?nik, talán az is, ennek ellenére nekünk sikerült többször is eltévednünk. Minden keresztútnál megálltunk, és hitetlenkedve néztünk körül: hol van itt egy kis domb, egy akácos rész, hol az a rejt?zköd? rom? Ahogy a kép is mutatja, végül mégiscsak megtaláltuk. A terület az összes meglév? határnévvel és a sok elt?nt falunévvel együtt jelzi, eleven élet lehetett itt a középkorban. Ilyen nev? települések álltak itt hajdanán: Sámson, Hegyes, Kutas, Kamarás, Kopács, Mikeháza, Dombegyház, Kerekegyház, Kinged, Marján, Varjas, Hollós, Csókás, Fecskés, Komlós, Sz?l?s – mind megannyi beszél?, árulkodó név. Ezek között helyezkedett el Csomorkány is.
Csánki monográfiájából tudjuk, hogy a település neve személynévb?l keletkezett: Chumur, Chumurtán, Csomorkány. „A román és gótikus stílusú téglatemplom a XIII–XIV. században épült, félköríves apszissal, nyugatra támpilléres b?vítéssel. Az Árpád-kori Csomorkány a XIV. században mez?várossá fejl?dött, majd a Hunyadiak birtokaként élte virágkorát. Végleg 1596-ban pusztult el, s romjaiból sohasem éledt újjá. (A nagyszer? hatást kelt? romokat 1830 körül er?sítették meg.)”
Magányosan áll ez a rom, feledvén és feledtetvén, hogy élet volt itt hajdanán. Mert elmondható, hogy itt is, mint a többi településen, mindenki tette a dolgát: szántott, vetett, kaszált vagy kardot kovácsolt. De most visszhangtalan csend honol mindenütt, semmit nem árul el a múlt eleven életéb?l. Juhász Ferenc egyik vallomása jut eszembe, amelyet közel harminc éve írt a középkori Magyarországról szóló k?emlékek kapcsán az Új Írásban: „Mert mi maradt e K?-Hitb?l, tiszta és káprázatosan tömör, okosan fönséges Akkori Lét-Bizonyosságból, a Hajnalcsillagként-világító Magyar Középkorból, Középkori Alakulás-Magyarországból… Az Egymásra-épült Id?b?l? A k?be faragott Hitb?l, Bizonyosságból és Reményb?l? A népi, a román stílusú, a gótikus csipkézet? K?-Fönnmaradásból, K?-Dacból, a Szent K?-Kötésb?l? Csak tört, összezúzódott, összezúzott, szétkalapált, fölégetett, berombolt és lerombolt, beomlott és önmaga k?csöndjébe, füves, penészes és mohás k?-dermedtsége szálkái, gödrei és üregei közé hullt k?, k?, k?, puszta, puszta k? s valami Maradék Áldott Megmaradottsága! Bizonysága Hatalmas Teremt? Er?nknek, Hitünknek és Tudásunknak, hogy nem voltunk és nem lehettünk kevesebbek, mint Európa nálunk szerencsésebb népei, nemzetei, hazái, országai, történelmei!”

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló